

DE PRINS EN DE VLOEK

K A T H R Y N B U T L E R

The
DreamKeeper
~SAGA~

De P R I N S *en de* V L O E K

Ĵ/columbus

De prins en de vloek

The Dreamkeeper Saga, deel 2

Kathryn Butler

Oorspronkelijke uitgave © 2022 Kathryn Butler onder de titel *The Prince and the Blight*, uitgegeven door Crossway, a publishing ministry of Good News Publishers, Wheaton, Illinois 60187, U.S.A.

This edition published by arrangement with Crossway. All rights reserved.

ISBN 978-90-8543-611-9

ISBN e-book 978-90-8543-616-4

NUR 284

Vertaling: Evelyne Geijtenbeek-Gouw

Illustraties binnenwerk: Jordan Eskovitz, Crossway

Coverbeeld volgens oorspronkelijke uitgave: Studio Muti

Binnenwerk: Andries Mol | Studio Mol

Omslagbelettering: Buitenspel, Meppel

© 2025 UITGEVERIJ COLUMBUS - LEEUWARDEN

Alle rechten voorbehouden.

Columbus is onderdeel van Jongbloed Christelijke Media.

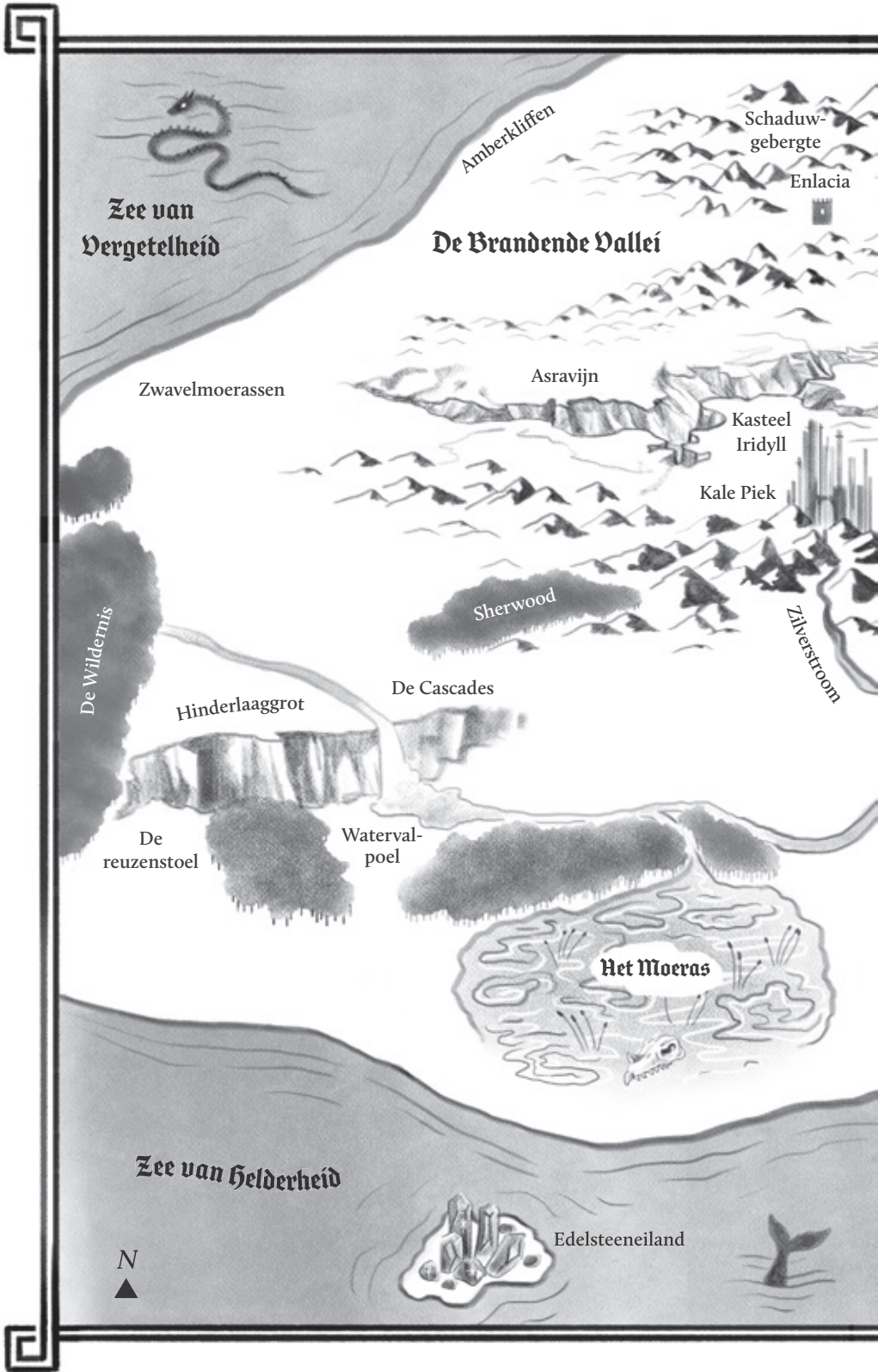
www.jongbloedmedia.nl

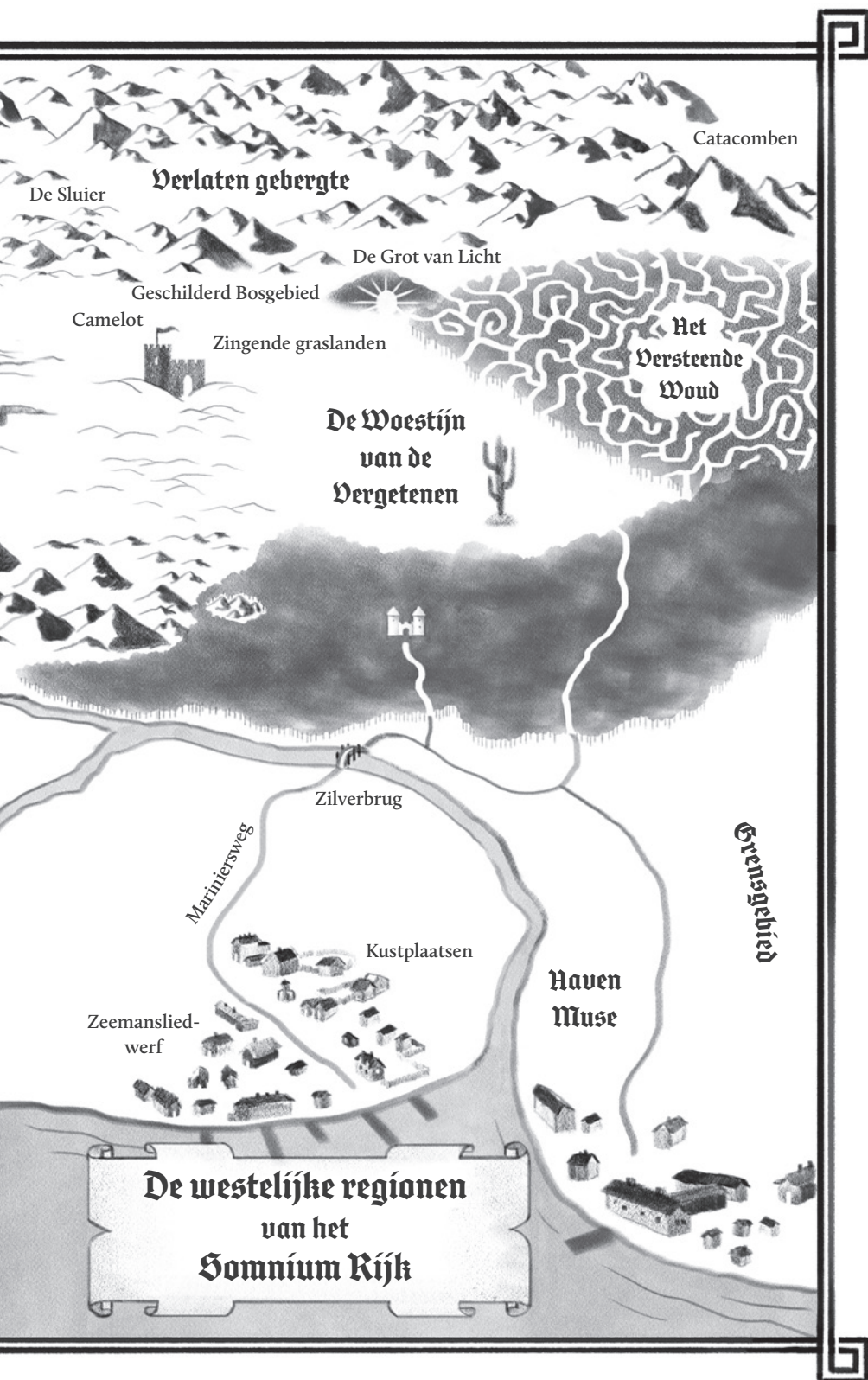
*Opnieuw voor Jack en Christie.
Het avontuur wordt vervolgd ...*

Inhoud

Kaart	10
1. De pterodactylus	13
2. Thuis	25
3. Ontsnapt!	31
4. De draak in de keuken	43
5. Terug naar het Rijk	49
6. Verdwaald in de storm	61
7. De beer	71
8. Sluimerstad	77
9. De <i>Vliegende Smaragd</i>	95
10. De reis begint	105
11. Schipbreuk	119
12. Kasteel Iridyll	125
13. De tiende torenspits	135
14. In de leer	145
15. Schavuit	161
16. Merlijn	175
17. De nieuwe kapitein	185
18. Noordwaarts	201
19. Het Asravijn	211
20. De Brandende Vallei	227
21. Nachtschade	239

22. De Zee van Vergetelheid	255
23. Sovran de Meerman	265
24. Licht in het duister	277
25. De prins	281
26. Het brouwsel	291
27. De belofte	301
28. Het einde en een nieuw begin	307

**De westelijke regionen
van het
Somnium Rijk**

HOOFDSTUK 1

De pterodactylus

Dit lijkt wel ogersnot.

Lily trok een vies gezicht toen ze naar de dikke klodders papier-machélijm keek die van haar kwast dropen. Vervolgens bestudeerde ze het rommelige hoopje krantenpapier dat voor haar op de tafel in het handvaardigheidslokaal stond. Ze had geprobeerd een pterodactylus te maken, maar het resultaat leek in de verste verte niet op wat ze in haar hoofd had. Ze smeerde nog een klodder lijm op het beest en trok haar neus op. *Ik zou het niet eens zo erg vinden om nu een oger te zien, als dat zou betekenen dat ik weer terug in het Rijk was, dacht Lily. Als het dan maar wel een vriendelijke was. Bestaan die eigenlijk wel, vriendelijke ogers?*

Er werd een propje van een kauwgompapiertje tegen Lily's achterhoofd gegooid. Ze probeerde de grinnelende kinderen die achter haar zaten te negeren, en ook het geluid van een klappende kauwgombel waarvan ze wist dat Amanda Wasserman dat maakte. Amanda had al een hekel aan Lily sinds ze in de kleuterklas per ongeluk een hele maaltijd over Amanda's jurk gegooid had (oké, het was dan ook wel de dag van de schoolfoto's). Zonder te kijken wist Lily dat Amanda naar haar zat te grijnzen, met haar hoofd schuin en een plakkerige draad kauwgom om een vinger gewikkeld. Evan Kim zat waarschijnlijk naast haar, haar aan te stoten en te lachen om haar geweldige worp.

Lily beet op haar lip en probeerde zich niets van hun gefluister aan te trekken. Ze bracht nog een dikke laag lijm aan op de pterodactylus, maar nu bezweek zijn rechtervleugel onder het gewicht. Verslagen gooide ze haar kwast neer. *Dit is zo zinloos. Ik heb vlammen tot leven gebracht, maar een hoopje krantenpapier is te moeilijk voor me.* Met samengeknepen ogen keek ze naar de knoeiboel. *Goed dan, die hoek daar lijkt een beetje op een bek. Misschien is het toch niet zo heel slecht gelukt?*

'Wat vind jij er zelf van?' vroeg ze hardop aan de pterodactylus.

Als antwoord strekte de pterodactylus zijn vleugels, klapwiekte twee keer en krijste.

Lily schrok zich een hoedje. Ze hoefde niet naar beneden te kijken om te weten dat de steen in haar zak oplichtte met zijn heldere, blauwwitte gloed. Ze stak haar beide handen naar de pterodactylus uit, maar met een paar vleugelslagen wist het reptiel aan haar te ontkomen. In de haast veegde hij een paar stukken krantenpapier op de grond. Uiteindelijk wist Lily hem bij zijn nek te grijpen en stopte ze het beest, nog kleverig van

de lijm, in de plooien van haar vest. Daarna sloeg ze haar armen strak om zich heen. De pterodactylus kronkelde wild onder haar vest heen en weer en Lily verloor bijna haar evenwicht toen ze zich omdraaide om het lokaal uit te rennen.

Plotseling stond ze oog in oog met Keisha Reynolds. Keisha staarde Lily aan. Langs haar gezicht bungelde een kralenvlechtje. Haar mond hing wagenwijd open en daaruit maakte Lily op dat Keisha alles had gezien: de klodders lijm, het gefladder van de pterodactylus.

Lily probeerde iets te bedenken om te zeggen, maar niets kon het monster onder haar trui verklaren. Toen de pterodactylus weer krijste, rende Lily naar de deur. Ze stoof langs een paar tafeltjes met leerlingen die verf en lijm naar elkaar spatten. *Niet naar mij kijken, alsjeblieft*, smeekte ze vanbinnen. *Niet kijken*. Toen beet de pterodactylus in haar arm. Lily snakte naar adem, struikelde en liep strompelend naar de deur. Alle ogen waren op haar gericht.

‘Lily! Wat ga je doen?’

Lily verstijfde en deed haar ogen dicht. Ze sloeg haar armen nog steviger om haar middel en terwijl ze zich omdraaide, bad ze dat de pterodactylus niet zou bewegen of krijzen.

Tot haar schrik begon Keisha te praten. ‘Mevrouw Gilson, ze heeft...’

‘Ik heb buikpijn,’ verzoon Lily gauw en ze probeerde haar trillende stem onder controle te krijgen. ‘Ik ga paracetamol halen bij de conciërge.’

De lerares trok een wenkbrauw op. ‘Buikpijn? Alweer?’

‘Ja.’ Lily klemde haar kaken op elkaar toen ze een plakkerige por in haar zij voelde. ‘Ik denk dat ik een of ander virus te pakken heb.’

Mevrouw Gilson perste haar donkerrode lippen samen tot een dunne streep, en Lily was bang dat ze betrapt was. *Hoe kom ik hier mee weg?* dacht ze.

Tot haar opluchting ontspande mevrouw Gilson na een paar seconden haar lippen en knikte ze. 'Oké, Lily. De dag is toch al bijna voorbij. Beterschap, hè? En laat je even onderzoeken zodat dit niet steeds weer gebeurt. Misschien moet je iets aan je eetpatroon doen?'

Met de plakkerige pterodactylus nog steeds als een bundeltje vastgeklemd, rende Lily het lokaal uit, langs de conciërge en naar buiten, het schoolgebouw uit. Ze rende een paar straten verder tot ze bij een pad kwam dat door het bos verder liep. Deze route had ze jaren geleden al uit haar hoofd geleerd. Ze dook weg tussen de bomen en pas toen ze de koele schaduw van het bladerdak op haar huid voelde, merkte ze dat ze haar adem de hele tijd had ingehouden.

De pterodactylus piepte toen Lily over de Zilverstroom sprong en uitgleed op de modderige oever. Ze liep verder om rotsblokken heen; haar armen, die ze nog steeds strak om haar middel hield, begonnen pijn te doen en dreigden slap te worden, zoals elastiek dat wordt uitgerekt totdat het bijna knapt. De pterodactylus krijste en spartelde, alsof hij kon voelen dat ze vermoeid raakte.

Uiteindelijk bereikte ze de Vesting. De open plek rook nog steeds naar gekapte dennen en zaagsel van toen haar vader een maand geleden de afgebrande boomhut had herbouwd. Lily zakte op haar knieën en ontspande haar armen. De pterodactylus rukte zich los uit haar greep en flapperde paniekerig met zijn vleugels. Bladeren stoven op en rolden als tuimelkruid over de vochtige aarde. Gelukkig ontsnapte het beest niet. Lily's ar-

men hingen nu slap langs haar zij, maar de lijm was op sommige plekken opgedroogd, waardoor de pterodactylus aan de binnenkant van haar vest vastgeplakt zat, hoe hard hij ook worstelde.

Terwijl de pterodactylus met zijn vleugels om haar hoofd fladderde, deed Lily haar ogen dicht. In de kleuren die voor haar oogleden dansten, zag ze flarden van de zonsondergang, vuurwerk en geknetter van vuur. Even deed ze alsof ze weer aan de voet van de bergen in het Rijk stond, waar Roan in het zonlicht stapte, met nog dezelfde ogen maar verder helemaal schitterend en nieuw.

‘Dat méén je niet!’

Lily deed een oog open. Adam stond voor haar, met zijn armen over elkaar geslagen. Hij pakte de pterodactylus bij zijn vreemde nek, en het beest krijste en protesteerde wild flappend. ‘Serieus, Lily? Nóg een? Dit moet echt ophouden!’

‘Help me nou maar gewoon,’ zei Lily, terwijl ze de pterodactylus uit de pluïsjes van haar vest lospeuterde. Meteen sloeg het beest Adam met zijn vleugels in zijn gezicht. Adam hield hem op een armlengte afstand en gebruikte zijn vrije hand om een klodder lijm van zijn voorhoofd te vegen. Daarbij smeerde hij de lijm per ongeluk in zijn kuif, die nu als een hanenkam overeind stond.

‘Shannon, stop met vechten!’ riep Lily streng.

‘Shannon?’ zei Adam met een gek gezicht. ‘Shannon de pterodactylus?’

Lily haalde haar schouders op. ‘Dat was het eerste wat in me opkwam.’

‘Met zo’n naam kan ik me voorstellen dat ze kwaad is.’

‘Nou, moet je horen wie het zegt. Jij noemde het roerei Blorp.’

‘Nee, jij hebt hem die naam gegeven. Ik deed alleen een suggestie.’ Terwijl Shannon nog steeds in zijn ene hand fladderde, beklom Adam de touwladder, en Lily volgde hem. Rigel dook omlaag vanaf het dak van de Vesting en samen frunnikten ze aan zijn handwerk: een zilveren net dat hij over de boomhut had gehangen als bescherming.

‘Jouw knopen zijn echt superstrak, Rigel,’ zei Lily, terwijl ze de koorden losmaakte om de deuropening vrij te maken. Ze trok aan een paar strengen die in haar vingers sneden en maakte zo het net losser, waardoor ze de houten deur kon opendoen.

De geur van nieuw hout kwam hun tegemoet en toen ze naar binnen stapten, bleven de houtkrullen aan hun schoenen plakken. Binnen krioelde het van de bizarre wezens; ze leunden tegen de wanden of zwierven rond in de ruimte. Een hoopje gemuteerd roerei (dat moest Blorp zijn) had zich op Lily’s schilderset genesteld en kauwde nu luidruchtig op de haren van haar kwasten. Slangachtige veters kronkelden over de vloer of baadden in een zonnestraal. Naast de schoenveters lag een haas met een hoge hoed nonchalant op de grond, met een voet lui over de andere geslagen terwijl hij door een oud exemplaar van de *National Geographic* bladerde. Een fee die op een pluizenbol van een paardenbloem leek, zweefde rond en een gordeldier met een brilletje op doorzocht een doos crackers. Na een poosje snuffelen zat hij met zijn kop in de doos vast en waggelde vervolgens naar Lily voor hulp.

Lily hurkte om het gordeldier te bevrijden en daarna duwde Adam, die worstelend met Shannon omhoog was geklommen, de pterodactylus door de deur naar binnen. Ze sloeg een paar keer met haar vleugels, maakte een rondje langs de verzame-

ling wezens en ging toen op een kapstokhaak zitten. Ze hield haar kop scheef, alsof ze wilde zeggen: 'Echt waar? Is dit het?'

Lily haalde haar schouders op. 'Het spijt me. Ik weet dat dit geen goede plek voor jou is.'

'Gaan we ze nu eten geven?' vroeg Adam. 'Ik kan niet lang blijven, ik heb honkbaltraining.'

'Ja, goed plan. Heb je ze meegenomen?'

'Ja.' Adam zette zijn rugzak met een zwaai op de grond. 'Maar we moeten wel een betere oplossing bedenken. Ik heb nog maar een paar koekrepen over om te ruilen. Bovendien krijg ik inmiddels de reputatie van een vreetzak.'

'Dank je, Adam. Ik zou willen dat ze allemaal iets anders lekkers vonden, maar ze zijn nogal kieskeurig.'

'Kieskeurig? Nou, Blorp zit je verfkwasten op te eten.'

Lily giechelde en Adam haalde hoofdschuddend een bruine papieren zak uit zijn rugzak. Hij opende de zak en onthulde een berg aardappelkroketjes, die hij bij elkaar had gesprokkeld door in de schoolkantine eten te ruilen. Het was een trieste aanblik – de helft van de kroketjes was geplet, de andere helft zompig, en ze waren allemaal koud – maar zodra de wezens ze in het oog kregen, doken ze er allemaal tegelijk op af. Ze klauterden over elkaar heen en vochten om iedere kruimel. Door hun geworstel om de zo geliefde plakkerige aardappelhapjes werd Adam tegen de grond gewerkt. Lily lachte en ging op haar knieën naast hem op de grond zitten. Ze pakte een flesje water uit haar tas, draaide de dop eraf en onmiddellijk sprong een struik in de vorm van een hond op haar af voor een slok. Ook een muisje met vleugels kwam erbij. Lily glimlachte naar ze en streelde de muis met haar wijsvinger tussen zijn oortjes.

'Lily, ik maakte net geen grapje. Dit moet écht stoppen.'

Lily's gezicht betrok. 'Dat zei je gisteren ook al.'

'En de dag daarvoor. En nu heb je er ook nog een pterodactylus aan toegevoegd.'

Shannon protesteerde krijsend.

'Ik doe het toch niet expres,' zei Lily. 'Het blijft gewoon ... gebeuren. Ik probeer het te beheersen, maar als de steen begint te gloeien, kan ik daar niets aan doen. Het lijkt wel alsof hij ineens een eigen wil heeft.'

'Ik snap het. Maar hoelang denk je dat we dit zootje nog verborgen kunnen houden? En helemaal als je er meer blijft maken? Het is een kwestie van tijd voor iemand ze ontdekt.' Hij wierp een blik op de pterodactylus, die schaterde als een blauwe gaai, naar de grond zweefde en een aardappelkroketje van de haas met de hoge hoed gapte. De haas sprong overeind, deed zijn hoed af en sloeg Shannon ermee op haar hoofd.

'Nou, eigenlijk ...' Lily wierp Adam een zenuwachtige blik toe, 'heeft iemand het al ontdekt.'

'Wat? Hoe bedoel je? Wie?'

'Keisha Reynolds.'

'Wie is dat?'

'Die is nieuw. Ze is hier een paar weken geleden komen wonen. Ze is heel slim. En ze zat naast me toen Shannon tot leven kwam.'

'En wat deed je toen? Wat heb je gezegd?'

'Niks! Het gebeurde tijdens de handvaardigheidsles, wat kon ik doen? Ik verstopte Shannon en ging ervandoor.'

'Geweldig. Echt fantastisch.' Adam haalde zijn hand door zijn haar en sloeg toen zijn armen om zijn knieën.

'Ik denk dat we ons geen zorgen hoeven te maken,' zei Lily. 'Ik praat morgen wel met haar.'